

Converses

Adrià Puntí: «M'han volgut trencar però no han pogut»

El cantautor de Salt diu que «la normalitat avui en dia és indescriptible»

Gemma Ventura Farré

«Esbrina el cor que tinc, esbrina-ho tot de fora a endins. Esbrina el cor del tot, no facis tard». I per fer-ho caldrà trencar el tòpic, la primera imatge. Entendre que l'[Adrià Puntí](#) és el contrast entre l'excentricitat i la prudència, entre els impulsos i la paciència, entre el desgavell i l'ordre. Que viu al seu ritme i a la seva manera. Es refugia en un imaginari que no té fronteres: des de la música i l'escriptura fins al dibuix o el cinema. El que sí que té un límit és la seva identitat: l'Adrià, abans Josep, vol ser ell. I ho reivindica a [«La clau del girar el taller»](#), el disc esperat des de fa 13 anys. Acompanyat del llibre-CD «Enclusa i un cop de mall». Puntí s'ha vestit de ferrer per forjar, a poc a poc i a foc roent, el seu propi món.

Adrià Puntí en una imatge promocional.

És important saber tornar a començar?

Per a mi, aixecar-se cada dia és tornar a començar.

Tornes a néixer.

D'alguna manera, sí.

Rumies les coses abans de fer-les. Ets prudent?

Sí. Encara que sigui esbojarrat, sóc prudent.

Els contrastos poden viure junts.

Sí, i fixa-t'hi. També puc travessar un carrer sense saber el que em pot passar. Però llavors et trobes una bona persona i estem aquí compartint una entrevista.

Tens un punt presentista.

T'has de llançar a l'aventura.

Ets molt aventurer?

Ho sóc. Però, això sí, tocant de peus a terra.

Fa tretze anys que no treies un disc. En un món que corre tan ràpid cal reivindicar la paciència?

La paciència és una de les virtuts que he tingut sempre, encara que en alguns punts sembla que sigui molt espontani. Puc dir-te que la paciència era una de les virtuts que almenys tenia de petit. En tinc el record, i com que sé que és bo, procuro tenir-lo en compte.

Et desmarques, perquè musicalment la gran majoria corre a fer cançons i a treure discos.

Sí, però jo no corro en aquesta lliga. És veritat el que dius, i ha estat així durant molts i molts anys. Les revistes i els programes de ràdio parlaven de si aquest està al número u o al set.

La competitivitat fa mal?

La competitivitat no m'ha agradat mai tot i que, òbviament, qui no vol estar al número u?

Això et preocupa?

No. La qüestió és que jo volia fer aquest treball. Vaig fer l'*Enclusa i un cop de mall* perquè amb *La clau de girar el taller* no en tenia prou. Tinc altres coses en ment i si fructifiquen ja n'estic satisfet. Naturalment, si estàs al número u, una mica més pretensions pots ser-ho.

T'interessa més ser coherent que vendre?

Sempre. És una prioritat ser coherent amb el que faig. Una de les coses que m'he demanat a mi mateix és intentar ser coherent. I penso que més o menys ho estic aconseguint.

I creure en el que fas.

Això és la clau per a qualsevol artista. La definició d'un artista és: creure en el que fas. I jo hi crec. Llavors pot agradar o no, això ja són vicissituds d'una altra fornada.

Homenatges els teus pares. Per què els admires?

Gràcies a ells estic aquí. I si no hagués estat per ells no estaria aquí ni faria el que faig. A més a més, per la manera com han sigut els meus pares amb mi només puc estar-ne orgullós. Si que hi ha hagut moments una mica negres, com a totes les famílies, per qüestió d'edat, però és normal.

Els estimes.

Sí, els estimo. I vaig fer el [Maria](#) per la meva mare i per mares com la meva. I després de tants anys, ara tocava fer-ho pel pare.

Has treballat al taller del teu pare, un escultor que guardava cada cosa al seu lloc. Necessitaves posar ordre a la teva vida o vius més en una muntanya russa?

Sóc una mica de tot. L'ordre el porto a dins d'una forma innata i familiar. A casa som molt ordenats. I, vulguis o no vulguis, això m'ha afectat. Però penso que la qüestió innata hi és, només s'ha de veure allà on treballo i com tinc col·locades les coses. Pot haver-hi un desgavell aparent, però sé on són les coses. Ordeno a la meva manera.

El teu pare només que perdés un tornavís ja se n'adonava. Què et fa por perdre, a tu?

Hòstia, és molt maca la pregunta. Necessito un silenci i un pensar per dir-te alguna cosa molt i molt maca. Perdre aquests instants com ara em sabia molt de greu.

Llavors et fa por perdre coses petites.

Sí, però amb les petites coses es fan les grans.

Això també ho saps pel taller: si et falta un clau, podria fallar tot.

Per una peça molt petita se'n va en orris tota l'obra. Però no només per això, sinó que per altres coses també.

Com quines?

Que un petit detall no ha de dependre d'una peça, simplement d'un pensament. Un petit pensament pot obrir moltes portes.

Escoltava aquest disc i hi veia un nen.

Hi ha un nen, però també hi ha una maduresa. Però et puc donar la raó dient: «Greus cants t'envejaren amb fals insults, motiu d'escarn. Al capdavant és molt trist donar lliçons quan ja hem mal après» [lletra de la cançó [Carta a Donosti](#), d'Umpah-Pah].

Tu no dones lliçons.

No, jo dic el que penso. Si això acaba sent una lliçó i és per a bé, endavant.

T'han intentat alligonar?

Home, sí.

I què els dius?

Botifarra!

N'hi ha molts que prediquen com s'han de fer les coses.

Aquests els aparquem.

És una sort saber aparcar.

Però un s'ho ha de muntar. Encara que sigui una cosa feixuga i que et vagi a la contra, un s'ha de fer respectar. Arriba un punt que d'aquí no passen. Sigui on sigui. El límit hi és i pobre de qui el passi. Si no, no serem un. I hem de ser un.

Ets fràgil?

Sí, molt. Però també sóc dur.

Ets fràgil, però no et trenques.

De moment, no m'han trencat. M'han volgut trencar però no han pogut.

I com ho has evitat?

Fent de tot, en el bon sentit de la paraula: des d'esquí fins a salt de pont.

Ets més de refugiar-te que d'exposar-te?

Sóc més de refugiar-me. Però si haig de presentar una cosa com la que estem parlant, fa falta posar-te el mono de fer feina i sortir.

Hi ha qui es queda només amb la imatge excèntrica d'en Puntí. Voldries que entressin més endins?

Això és d'un nivell que entenc. Igual que entenc qui fa ús d'això que dius. Vas a una entrevista, hi ha un temps i unes pautes que fa que no estiguis lliure del tot. Ara no ens està passant. Estem bé, i mira: vols un cigarro?

T'has sentit incompès?

Em sentiré incompès fins als últims dies de la meua vida. Però també de la mateixa manera que m'he sentit incompès, m'he sentit molt entès.

I estimat.

Sentir-te estimat és important.

Fins i tot és necessari a l'hora de voler fer un disc o un llibre?

És molt important. Tot i que jo ho faria igualment, sigui per a quatre, per a quatre mil o per a quatre cents milions de persones. Val la pena veure coses que he vist a la vida, que m'han fet sortir de la quotidianitat d'una manera extrema. Aquestes petits detalls que dèiem, com aquesta entrevista. És entranyable.

Quina diferència hi ha entre la bogeria i la normalitat?

No hi ha gaire diferència. La normalitat avui en dia és indescriptible, no es pot definir. La bogeria la titllaria fàcilment, mira, jo tinc el carnet de boig. El que faig jo són rebuts de gent que es considera boja i en necessita un que està homologat, com jo. Però són bojos normals.

En una cançó dius: «Hi ha un boig que enamora, porta un telèfon roig i té l'esperit ben sa».

Hi havia un personatge que anava per la rambla de Girona, amunt i avall, amb un telèfon vermell. Tothom se'n reia. Jo no me'n vaig riure mai. Ja el coneixia d'abans que anés amb el telèfon i a mi em feia una mica de basarda. I quan la gent se'n burlava, jo els preguntava: per què? I ara resulta que tots anem amb el telèfon tot el dia.

De què estàs embriac?

De *La clau de girar el taller* i d'*Enclusa i un cop de mall*. Penso que forma part de la pel·lícula que estic fent: *Un savi vilatrista cap enlloc*. I aquí estem. Hi ha maneres i maneres de fer producció cinematogràfica, i jo tinc la meua.

Quan tenies quatre anys, el primer treball que vas fer a l'escola va ser una pel·lícula. La música ja va venir després.

Sí. Filmines, feia. Amb paper vegetal i retolador. M'agradaria molt tenir-les i també els dibuixos que havia fet quan tenia deu anys. Potser me'ls guarden.

Sempre has estat creatiu?

Siempre creativo, nunca negativo. Ensenya'm la mà [m'agafa el palmell]. El meu idioma diu que ets molt

equilibrada, molt freda, molt sensible i no tan romàntica.

Et saltes molts guions?

Els guions estan per saltar-se'ls. Hi ha la part de divertiment i la part de seriositat, i a mi se'm pot jutjar d'una manera o d'una altra. Però exigeixo que se'm titlli de seriós. Tot i haver-hi tantes coses divertides i boges, la part seriosa ha de ser-hi.

Quan camines, t'imagines escenes?

Tota l'estona. Mira, ara gravaria la policia, que passa per aquí darrere.

T'han intentat prendre el pèl?

Hòstia. No ho han intentat, me l'han pres! Però sempre agafo les paraules del meu pare: una cosa és ser *tonto* i l'altra, burro. Una cosa és que et prenguin en pèl inconscientment i l'altra, conscientment.

I, a tu, què t'ha passat?

Les dues coses. Però fixa't-hi, jo, de petit, una vegada vaig prendre el pèl a una persona i no vaig poder dormir. I des d'aquell dia no he volgut prendre el pèl a ningú més. Era una bestiesa, per unes pipes. Però amb el mal regust que em va quedar ja en vaig tenir prou. De fet, a aquesta persona ja no l'he tornat a trobar mai més, però m'ha servit per sempre.

Et sents estafat?

Sí. M'hi puc sentir ara, políticament parlant.

I com ho podem solucionar?

Porta el taló. Bé, és un dir. La vida són quatre dies i cinc els tenim gastats.

De què ets aprenent?

De música.

Què li diries, a en Josep? [Josep Puntí és el seu nom real]

Que guapo que ets!

T'ho passes bé vivint.

I espero continuar passant-m'ho bé, dins dels marcs punyents que hi ha a la vida.

Publicat a: Catorze, cultura viva (Nació Digital), 06-11-2015

Font de l'article: <http://catorze.naciodigital.cat/noticia/1665/adri/punt/volgut/trencar/no/pogut>